RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 73.156/1
van 23 maart 2023

over

een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, het decreet houdende sociaalrechtelijk toezicht van 30 april 2004 en het decreet van 22 december 2017 houdende een premie om de transitie van werkzoekenden naar ondernemerschap te stimuleren’

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

Op 22 februari 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Economie, Innovatie, Werk, Sociale Economie en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, het decreet houdende sociaalrechtelijk toezicht van 30 april 2004 en het decreet van 22 december 2017 houdende een premie om de transitie van werkzoekenden naar ondernemerschap te stimuleren’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 16 maart 2023. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wouter PAS en Inge VOS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Jonas RIEMSLAGH, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 23 maart 2023.

*

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond[1], alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt tot wijziging van diverse decreten die verband houden met Vlaamse bevoegdheden inzake het tewerkstellingsbeleid.

Hoofdstuk 1 van het voorontwerp bevat een algemene bepaling.

Hoofdstuk 2 bevat wijzigingen aan de wet van 30 april 1999 ‘betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers’. Die wijzigingen betreffen onder meer de zogenaamde ketenaansprakelijkheid inzake illegale tewerkstelling bij onderaanneming.

Hoofdstuk 3 bevat wijzigingen aan het decreet van 30 april 2004 ‘houdende sociaalrechtelijk toezicht’, teneinde dat decreet af te stemmen op de te wijzigen wet van 30 april 1999.

Hoofdstuk 4 strekt tot invoering in het decreet van 22 december 2017 ‘houdende een premie om de transitie van werkzoekenden naar ondernemerschap te stimuleren’ van een regeling inzake de verwerking van persoonsgegevens.

Hoofdstuk 5 wijzigt het decreet van 10 december 2010 ‘betreffende de private arbeidsbemiddeling’ teneinde een regeling in te voeren inzake de bemiddelingsactiviteiten voor jonge au pairs.

Hoofdstuk 6 bevat een inwerkingtredingsbepaling.

BEVOEGDHEID

3. Als gevolg van de in artikel 3, 1°, van het voorontwerp vervatte wijziging van artikel 10 van de wet van 30 april 1999 kan het daarin bedoelde beroep ook worden ingesteld “via het elektronisch platform”. Het ontworpen artikel 10, vijfde lid, van de wet van 30 april 1999 definieert het elektronisch platform als “het elektronisch platform als bedoeld in artikel 40 van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waalse Gewest, het Vlaamse Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap over de coördinatie van het beleid voor de toekenning van arbeidsvergunningen en voor de toekenning van

[1] Aangezien het gaat om een voorontwerp van decreet, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

de verblijfsvergunning, alsook de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse werknemers en de samenwerkingsakkoorden in uitvoering van voormeld artikel 40".

Artikel 40 van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 luidt als volgt:

> "De partijen verbinden zich ertoe om een gemeenschappelijk elektronisch platform te creëren dat het mogelijk maakt om gegevens en documenten op elektronische wijze te verzamelen en uit te wisselen tussen de diensten die bevoegd zijn voor de behandeling van de aanvragen voor een gecombineerde vergunning.
>
> De partijen preciseren bij uitvoerend samenwerkingsakkoord de nadere regels voor het gebruik van dit platform."

Aan deze bepaling is uitvoering gegeven bij een uitvoerend samenwerkingsakkoord van 5 maart 2021.[2] Daarin wordt onder meer de bestemming van het gemeenschappelijk elektronisch platform bevestigd, die steeds verband houdt met de zogenaamde gecombineerde vergunning (artikel 1). In dat samenwerkingsakkoord worden ook de kosten voor de ontwikkeling en het onderhoud van het elektronisch platform onder de partijen verdeeld (artikel 32).

Zoals ook bevestigd werd door de gemachtigde is het toepassingsgebied van de samenwerkingsakkoorden beperkt tot de gecombineerde vergunning voor zowel toelating tot arbeid als verblijf.[3] Zij hebben bijgevolg een ander toepassingsgebied dan het te wijzigen artikel 10 van de wet van 30 april 1999.[4]

Het staat niet aan één partij bij een samenwerkingsakkoord om het toepassingsgebied ervan, of van een op basis daarvan opgericht platform, eenzijdig te wijzigen. De gemachtigde betwist dit niet en stelt ter zake een gewijzigd samenwerkingsakkoord in het vooruitzicht:

> "Momenteel wordt er een ontwerp van samenwerkingsakkoord voorbereid dat het uitvoerend samenwerkingsakkoord van 5 maart 2021 zal vervangen. Dit ontwerp van samenwerkingsakkoord voorziet in de uitbreiding van het toepassingsgebied van het elektronisch platform (tot op heden kunnen enkel gecombineerde vergunningen voor meer dan 90 dagen worden aangevraagd via het elektronisch platform) waardoor ook arbeidskaarten en beroepskaarten via het elektronisch platform kunnen worden aangevraagd."

---

[2] Samenwerkingsakkoord van 5 maart 2021 'houdende uitvoering van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten en wat betreft de oprichting van een elektronisch platform in het kader van de gecombineerde verblijfsaanvraagprocedure met het oog op tewerkstelling'.

[3] Hierover ondervraagd, verklaarde de gemachtigde: "Het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 werd opgemaakt ter omzetting van de richtlijn gecombineerde vergunning (richtlijn 2011/98/EU) waarbij er aan de onderdaan van een derde land één vergunning wordt afgeleverd waarin zowel de toegang tot het grondgebied als de toegang tot de arbeidsmarkt vervat zit. Het samenwerkingsakkoord bevat de regels inzake de procedure voor het bekomen van de gecombineerde vergunning. Naast dit samenwerkingsakkoord blijft de eigen gewestelijke en federale regelgeving bestaan. Het samenwerkingsakkoord legt enkel de regels van de gecombineerde procedure vast."

[4] Zie met betrekking tot de beroepsmogelijkheden in de procedure tot aanvraag van een gecombineerde vergunning de artikelen 37 en 38 van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018.

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

De aanname van artikel 3, 1° en 3°, van het voorontwerp is dan ook voorbarig in de mate dat de toepasbaarheid van de ontworpen regeling, zoals ook bevestigd wordt door de gemachtigde, afhangt van een nog te sluiten samenwerkingsakkoord.

Het volstaat niet dat het sluiten van een samenwerkingsakkoord in het vooruitzicht wordt gesteld, te meer omdat de inwerkingtreding van de ontworpen bepalingen daar niet afhankelijk van wordt gesteld.

Artikel 3, 1° en 3°, van het voorontwerp kan dan ook geen doorgang vinden.

4. Hoofdstuk 5 van het voorontwerp strekt tot wijziging van het decreet van 10 december 2010. Daarbij wordt onder meer in artikel 3 van voormeld decreet een definitie toegevoegd van "jonge au pair" en wordt de definitie van het begrip "werknemer" uitgebreid met de "jonge au pair".

Voor zover zij aldus kan worden ingepast in de bevoegdheid van de gewesten inzake arbeidsbemiddeling[5], kan de ontworpen regeling worden aanvaard, daargelaten het uit te klaren bevoegdheidsvraagstuk aangaande de jonge au pair waaraan de Raad van State, afdeling Wetgeving, in zijn adviespraktijk reeds herhaaldelijk heeft herinnerd.[6-7]

VORMVEREISTEN

5. Het voorontwerp bevat bepalingen die de verwerking van persoonsgegevens regelen.[8]

Bij de adviesaanvraag is advies nr. 2023/001 gevoegd dat de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens (VTC) op 17 januari 2023 over het voorontwerp heeft uitgebracht.

Het staat de Vlaamse overheid vrij een eigen toezichthoudende autoriteit op te richten met de adviesbevoegdheden vervat in artikel 36, lid 4 van de algemene verordening gegevensbescherming[9] (AVG).[10] Artikel 51, lid 3, AVG bepaalt evenwel dat wanneer er in een

[5] Artikel 6, § 1, IX, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen' (BWHI).

[6] Adv.RvS 59.972/1 van 3 oktober 2016 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 9 mei 2018 'betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden', opmerking 9 (*Parl.St.* Kamer 2017-18, nr. 2947/1); adv.RvS 64.275/1 van 25 oktober 2018 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2018 'houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers', opmerking 4.

[7] Hierover ondervraagd, verklaarde de gemachtigde: "Er wordt een interministeriële conferentie Migratie en Integratie georganiseerd (de datum is nog niet gekend) waar dit thema wordt besproken."

[8] Zie met name hoofdstuk 4 van het voorontwerp.

[9] Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 'betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)'.

[10] GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.30.1 tot B.30.10; Zie, voorafgaand aan het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof, adv.RvS 61.267/2/AV van 27 juni 2017 over het voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

lidstaat meer dan één toezichthoudende autoriteit is gevestigd, die lidstaat de toezichthoudende autoriteit aanwijst die die autoriteiten in het Europees Comité voor gegevensbescherming moet vertegenwoordigen en de procedure moet vaststellen om ervoor te zorgen dat de andere autoriteiten de regels in verband met het in artikel 63 bedoelde coherentiemechanisme naleven. De VTC voldoet op dit ogenblik niet aan de procedurele vereisten van de AVG, nu die instelling niet als dusdanig werd aangemeld bij de Europese Commissie en er geen procedure werd vastgesteld ter uitvoering van artikel 51, lid 3, AVG.[11]

Zolang dat niet is verholpen,[12] moet de federale Gegevensbeschermingsautoriteit (GBA) overeenkomstig artikel 36, lid 4, van de AVG worden geraadpleegd over alle voorontwerpen van decreet, besluit van de Vlaamse Regering of ministerieel besluit die betrekking hebben op de verwerking van persoonsgegevens.[13]

De conclusie is dan ook dat het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit alsnog moet worden ingewonnen vooraleer het voorontwerp doorgang kan vinden.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het inwinnen van dat advies nog wijzigingen zou ondergaan,[14] moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 4

6. Het ontworpen artikel 12, § 1, tweede lid, van de wet van 30 april 1999 is een strafbepaling die geldt "[m]et behoud van de toepassing van artikelen 269 tot en met 274 van het Strafwetboek". Ook in andere bepalingen van de te wijzigen wet wordt de zinsnede behouden dat de betrokken strafbepalingen gelden "met behoud van de toepassing van artikel 269 tot en met 274 van het Strafwetboek".[15]

3 december 2017 'tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit', *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, 106-121.

[11] GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.30.7 tot B.30.9.

[12] Hierbij is rekening te houden met de bepalingen van de BWHI die betrekking hebben op de samenwerking tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten en, in voorkomend geval, met de uit die bepalingen en uit het evenredigheidsbeginsel voortvloeiende verplichtingen tot het sluiten van samenwerkingsakkoorden (GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.30.9).

[13] GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.30.3 en B.30.9.

[14] Namelijk andere wijzigingen dan diegene waarvan in dit advies melding wordt gemaakt of wijzigingen die ertoe strekken tegemoet te komen aan hetgeen in dit advies wordt opgemerkt.

[15] Zie o.m. artikel 12, § 1, eerste lid, en 12/3, § 1, van de wet van 30 april 1999.

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

Het komt echter in beginsel niet aan de decreetgever toe om de toepasselijkheid van federale strafbepalingen te regelen.[16] Zelfs de loutere bevestiging ervan kan aanleiding geven tot twijfel over de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap ter zake. Bovendien dreigt ten onrechte de indruk te worden gewekt dat andere onderdelen van het Strafwetboek dan de artikelen 269 tot 274 of bepalingen uit bijzondere strafwetten geen toepassing vinden.

Hieromtrent ondervraagd, bevestigde de gemachtigde dat de betrokken zinsnede overbodig is:

> "Strikt genomen is deze zinsnede inderdaad niet nodig maar door de opname ervan wordt de lijn gevolgd die de Vlaamse decreetgever destijds heeft uitgezet. De Vlaamse decreetgever heeft enkel willen aangeven dat deze bepalingen van het Strafwetboek van toepassing blijven. Daarom wenst de Vlaamse regering deze zinsnede te behouden."

Gelet op hetgeen zo-even is opgemerkt, verdient het aanbeveling om de betrokken zinsnede te schrappen.

7. Het ontworpen artikel 12, § 1, tweede lid, van de wet van 30 april 1999 is vormgegeven als een opsomming, die echter slechts uit één onderdeel bestaat.

Hieromtrent ondervraagd, verklaarde de gemachtigde dat "dit dient aangepast te worden aangezien het in beide bepalingen gaat om één geval waardoor een opsomming overbodig [is]".

Daarmee kan worden ingestemd. In dat geval moet ook de verwijzing naar het punt 1° van het betrokken lid worden aangepast (artikel 4, 2°, van het voorontwerp).

Deze opmerking geldt op overeenkomstige wijze voor het ontworpen artikel 13/2, § 2, tweede lid, van het decreet van 30 april 2004 (artikel 7 van het voorontwerp).

Artikel 6

8.1. Artikel 6 van het voorontwerp strekt tot wijziging van artikel 12/4 van de wet van 30 april 1999 dat de zogenaamde ketenaansprakelijkheid betreft.

Het ontworpen artikel 12/4, § 1, eerste lid, voorziet in een straf ten aanzien van "een aannemer, buiten het kader van een keten van onderaannemers, of een intermediaire aannemer, in het kader van een dergelijke keten" als "zijn rechtstreekse onderaannemer een inbreuk als vermeld in artikel 12/1, § 1, en artikel 12/2 van deze wet en artikel 22, 1°, van het decreet van 15 oktober 2021 over de uitoefening van zelfstandige beroepsactiviteiten door buitenlandse onderdanen, pleegt".

[16] Zie o.m. GwH 10 april 2008, nr. 62/2008, B.8-B.9.

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

Het ontworpen tweede lid van die paragraaf bevat een afwijking, op grond waarvan de aannemer en de intermediaire aannemer niet worden bestraft indien voldaan is aan twee voorwaarden. De tweede van die voorwaarden luidt als volgt:

> "2° de aannemer en de intermediaire aannemer betrachten bij de aanstelling van hun rechtstreekse onderaannemer de gepaste zorgvuldigheid om te voorkomen dat hun rechtstreekse onderaannemer illegaal verblijvende onderdanen van derde landen tewerkstelt of een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent zonder toegelaten of gemachtigd te zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België".

Het ontworpen derde lid bevat verplichtingen in hoofde van de aannemer en de intermediaire aannemer om bepaalde gegevens aan te brengen[17] "[i]n het kader van de voorwaarde, vermeld in het tweede lid, 2°".

Het ontworpen zesde lid bepaalt dat, als blijkt dat de in het derde lid vermelde gegevens, niet aanwezig zijn, de aannemer en de intermediaire aannemer hun rechtstreekse onderaannemer daarover aanspreken en verzoeken deze alsnog aan te brengen. Als de rechtstreekse onderaannemer niet op dat verzoek ingaat, moeten zij de sociaalrechtelijk inspecteurs daarvan onmiddellijk op de hoogte brengen.

8.2. Uit de door de gemachtigde verschafte toelichting[18] lijkt te volgen dat, wanneer de aannemer of de intermediaire aannemer de verplichtingen vervat in het ontworpen derde en zesde lid naleeft, deze geacht wordt "de gepaste zorgvuldigheid" te hebben "betracht" in de zin van het ontworpen tweede lid, 2°. Omgekeerd worden zij vermoed die zorgvuldigheid niet aan de dag te hebben gelegd indien zij het ontworpen derde en zesde lid miskennen. Indien het aldus de bedoeling is van de stellers van het voorontwerp om het ontworpen derde en zesde lid te laten samenvallen met de voorwaarde van het ontworpen tweede lid, 2°, dient die bedoeling duidelijker tot

---

[17] Er wordt echter niet bepaald waar die moeten worden aangebracht en ook de in het ontworpen vierde lid vervatte machtiging aan de Vlaamse Regering betreft enkel het bepalen van de concrete gegevens en "de modaliteiten van het opvragen ervan".

[18] Hierover ondervraagd, verklaarde de gemachtigde:
"Deze bepaling dient inderdaad samen te worden gelezen met het ontworpen derde lid en tevens met het ontworpen zesde tot en met zevende lid, die opgenomen zijn in punt 3° van het tweede lid van voorliggend decreet. Dus indien de (intermediaire) aannemer de gegevens in het ontworpen derde lid laat aanbrengen en deze gegevens aanwezig zijn, is dat voldoende en is er voldaan aan de voorwaarde van gepaste zorgvuldigheid. Indien de gegevens echter ontbreken of niet worden aangebracht, moeten ze hun rechtstreekse aannemer daarover aanspreken en verzoeken deze alsnog over te maken, en desgevallend de sociaalrechtelijke inspecteurs op de hoogte brengen. In dat geval is er slechts na deze stappen voldaan aan de minimale zorgvuldigheid.
(…)
[H]et ontworpen zesde lid geldt wanneer de gegevens, vermeld in het ontworpen derde lid, niet worden aangebracht. De (intermediaire) aannemer voldoet dus aan zijn zorgvuldigheidsplicht (bepaald in het tweede lid, 2°) door de gegevens te laten aanbrengen. Als blijkt dat deze gegevens niet aanwezig zijn, moet hij zijn rechtstreekse onderaannemer daarover aanspreken en, indien deze niet overgaat op het verzoek, inspectie hiervan op de hoogte brengen.
De (intermediaire) aannemer zal inderdaad worden bestraft indien hij deze zorgvuldigheidsplicht niet nakomt. Dat blijkt uit artikel 12/4, eerste lid: een (intermediaire) aannemer is in principe steeds aansprakelijk wanneer zijn rechtstreekse contractant één van de vermelde inbreuken pleegt. De bepalingen in het ontworpen tweede lid bepalen de voorwaarden om aan deze aansprakelijkheid te ontsnappen, waaronder de verplichting om de gepaste zorgvuldigheid te betrachten. Het ontworpen derde t.e.m. zesde lid bepalen de voorwaarden om aan deze zorgvuldigheidsplicht te voldoen."

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

uitdrukking te worden gebracht in de tekst van het voorontwerp, te meer daar het een strafbepaling betreft.

8.3. Het ontworpen zevende lid bepaalt dat de aannemer en de intermediaire aannemer, zelfs wanneer zij voldoen aan de voorwaarden vermeld in het tweede en het zesde lid, worden bestraft "als ze voorafgaand aan de inbreuk, vermeld in het eerste lid, op de hoogte zijn van het feit dat hun rechtstreekse onderaannemer een of meer illegaal verblijvende onderdanen van derde landen tewerkstelt of een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent zonder toegelaten of gemachtigd te zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden of tot vestiging in België". Het betreft als het ware een uitzondering op de uitzondering die vervat is in het tweede lid en nader is uitgewerkt in het derde en zesde lid.

Het ontworpen zevende lid geldt "[m]et behoud van de toepassing van het tweede lid". Met die zinsnede wordt volgens de gemachtigde gedoeld op "de situatie waarin voldaan is aan de voorwaarden van het tweede lid, maar de (intermediaire) aannemer toch kan worden gestraft".

Ook op dit punt dient te betrokken strafbepaling te worden verduidelijkt. Hiertoe moet de inleidende zinsnede van het ontworpen zevende lid worden weggelaten of vervangen.

Hoofdstuk 4

9. Hoofdstuk 4 van het voorontwerp strekt tot invoering van een regeling inzake de verwerking van persoonsgegevens in het decreet van 22 december 2017 'houdende een premie om de transitie van werkzoekenden naar ondernemerschap te stimuleren'.

Daarmee wordt tegemoetgekomen aan het gegeven dat, zoals de afdeling Wetgeving in advies 72.251/1 van 26 oktober 2022[19] heeft opgemerkt, krachtens artikel 22 van de Grondwet de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in het decreet zelf moeten worden vastgelegd. In dat verband zijn de Raad van State, afdeling Wetgeving, en het Grondwettelijk Hof van oordeel dat ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, de volgende elementen in beginsel 'essentiële elementen' uitmaken: 1°) de categorie van verwerkte gegevens; 2°) de categorie van betrokken personen; 3°) de met de verwerking nagestreefde doelstelling; 4°) de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens; en 5°) de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens.[20]

[19] Adv.RvS 72.251/1 van 26 oktober 2022 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 18 november 2022 'tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 februari 2018 tot uitvoering van het decreet van 22 december 2017 houdende een premie om de transitie van werkzoekenden naar ondernemerschap te stimuleren'.

[20] Adv.RvS 68.936/AV van 7 april 2021 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 14 augustus 2021 'betreffende de maatregelen van bestuurlijke politie tijdens een epidemische noodsituatie', opmerking 101 (*Parl.St.* Kamer 2020-21, nr. 55-1951/001, 119). Zie ook GwH 10 maart 2022, nr. 33/2022, B.13.1; GwH 22 september 2022, nr. 110/2022, B.11.2; GwH 16 februari 2023, nr. 26/2023, B.74.1.

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

Het ontworpen artikel 6/1 van het decreet van 22 december 2017 duidt het "departement, vermeld in artikel 1, 11°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 februari 2018 (…)" aan als verwerkingsverantwoordelijke. De gemachtigde bevestigde dat er voor het overige geen categorieën van personen zijn die toegang hebben tot de verwerkte gegevens.

Naast het zo-even vermelde artikel 22 van de Grondwet moet echter rekening worden gehouden met het feit dat, luidens artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen', de regeling van de organisatie en de werking van de administratie een zaak is van de Vlaamse Regering.[21] Van dit beginsel kan de decreetgever slechts afwijken wanneer daartoe een dwingende reden bestaat, wanneer een hogere rechtsnorm daartoe zou verplichten of wanneer dit ingrijpen zijn reden vindt in het vrijwaren van de rechten van de burger.

Deze bepalingen kunnen met elkaar worden verzoend door in het ontworpen artikel 6/1 van het decreet van 22 december 2017 te verwijzen naar "de dienst of de diensten van de Vlaamse administratie die de Vlaamse Regering aanwijst". De concrete aanwijzing kan vervolgens gebeuren bij besluit van de Vlaamse Regering.

10. In de inleidende zin van artikel 10 van het voorontwerp moet worden verwezen naar "hoofdstuk 3/1, ingevoegd bij artikel 9" (niet: artikel 4).

Hoofdstuk 5

11. De ontworpen wijzigingen aan het decreet van 10 december 2010 beogen de plaatsing van au pairs bij gastgezinnen onder het toepassingsgebied van die regeling te brengen en een specifieke erkenning voor au-pairbureaus in te voeren. De Vlaamse Regering bepaalt de erkenningsvoorwaarden en de erkenningsprocedure.

Zoals de gemachtigde bevestigde, moet de erkenningsregeling worden beschouwd als een vergunningsstelsel in de zin van de dienstenrichtlijn.[22] Bijgevolg moeten de ontworpen bepalingen worden getoetst aan de dienstenrichtlijn, waaronder aan artikel 9 (wat betreft het instellen van een vergunningsstelsel), artikel 10 (wat betreft de vergunningsvoorwaarden) en artikel 13 (wat betreft de erkenningsprocedure).

Het verdient aanbeveling om het resultaat van de toetsing van de ontworpen bepalingen aan de dienstenrichtlijn toe te lichten en daartoe de commentaar bij de artikelen 16 en 17 van het voorontwerp in de memorie van toelichting met de nodige verduidelijking aan te vullen.

[21] Zie in dit verband ook voetnoot 4 in het voornoemde advies 72.251/1 van 26 oktober 2022.

[22] Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 'betreffende diensten op de interne markt'. Anders dan diensten van uitzendbedrijven (art. 2, lid 2, e) vallen de overige arbeidsbemiddelingsdiensten immers wel onder het toepassingsgebied van die richtlijn.

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡

Artikel 17

12. In de inleidende zin van artikel 17 moet worden verwezen naar “hoofdstuk 3/3, ingevoegd bij artikel 16” (niet: artikel 15).

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES Marnix VAN DAMME

‡LW-CDDXKADFC-HDBFGVT‡